

20.6.2021, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodin s námi učinil velké věci, radovali jsme se. Hospodine, změň náš úděl, jako měníš potoky na jihu země! Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet. S pláčem nyní chodí, kdo rozsévá, s plesáním však přijde, až ponese snopy. Ž 126, 3-6

PÍSEŇ 638 Díky za toto krásné ráno, 178 Krásná je modrá

VSTUPNÍ MODLITBA

Hospodine, Pane náš, přicházíme k tobě s důvěrou, že nás slyšíš a chceš nám pomoci v našich starostech a trápeních. Ale nejprve ti chceme poděkovat. Mnoho věcí se vyřešilo a vyjasnilo, aniž jsme k tomu sami přispěli. V řadě věcí nám pomohli a poradili druzí lidé. Ale i kdybychom si někdy připadali opuštění a nepochopení – víme, že ty jsi nám nablízku a dovedeš nás povzbudit. Díky za to, Pane. Díky, Pane, že k tobě můžeme přijít se všemi svými chybami a slabostmi. U tebe si můžeme odpočinout a skrýt se před úzkostmi, které nás přepadají. Ty přijmeš každého, kdo se k tobě s důvěrou obrátí. Díky tvému Slovu se nám často podaří najít nové možnosti a cesty. Proto prosíme, aby Slovo, které dnes uslyšíme, přineslo potřebnou změnu do našeho života a vydalo své ovoce. Necht' se tak stane ke tvé slávě a k užitku nám i našim bližním. Amen

1. ČTENÍ Iz 61, 10-11

PÍSEŇ 176 Někdo mě vede za ruku

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

Tobě předkládáme vše, co máme na srdci i na mysli a prosíme Tě, buď s těmi, do koho bylo zaseto a měli by nyní sklízet.

Prosíme Tě za všechny, komu v životě něco chybí a nemohou to nikde najít. Prosíme Tě, buď s nimi a pomáhej jim hledat.

Prosíme Tě za všechny, kdo by tak rádi ve svém životě něčeho dosáhli, ale buď nemají dost sil anebo jim chybí ještě něco jiného.

A prosíme Tě za všechny, komu se nedostává nic z toho, co by si i sami přáli. Prosíme Tě, dej jim poznat, co je v tom životě skutečně důležité a za čím by si měli jít.

A prosíme Tě, buď se všemi, kdo se nyní obrací ke Tvému Otci a také s našimi bližními, kteří tak činit nemohou nebo nechtějí. A všechny své tiché prosby nyní vkládáme do té, kterou jsi Ty sám naučil: Otče náš... Amen.

POSLÁNÍ Buďte tedy trpěliví, bratří, až do příchodu Páně. Pohleďte, jak rolník čeká trpělivě na drahocennou úrodu země, dokud se nedočká podzimního i jarního deště. I vy tedy trpělivě čekejte, posilněte svá srdce, vždyť příchod Páně je blízko. (Jk 4, 7–11)

POŽEHNÁNÍ Ti, kdo sejí v slzách, budou sklízet s radostí. Kdo nyní chodí a rozsévá s úzkostí, s veselím půjde, až ponese snopy. Ať Hospodin vám žehná a chrání vás, ať Hospodin nad vámi rozjasní svou tvář a je vám milostiv, ať Hospodin k vám obrátí svou tvář a obdaří vás pokojem. Amen

PÍSEŇ 485 Král věčný

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) Mk 4, 26-34

Dále řekl: „S Božím královstvím je to tak, jako když člověk zaseje semeno do země; ať spí či bdí, v noci i ve dne, semeno vzchází a roste, on ani neví jak. Země sama od sebe plodí nejprve stéblo, potom klas, a nakonec zralé obilí v klasu. A když úroda dozraje, hospodář hned pošle srp, protože nastala žeň.“

Také řekl: „K čemu přirovnáme Boží království nebo jakým podobstvím je znázorníme? Je jako hořčičné zrno: Když je zaseto do země, je menší než všechna semena na zemi; ale když je zaseto, vzrůstá, přerůstá všechny byliny a vyhání tak velké větve, že ptáci mohou hnízdit v jejích stínu.“

V mnoha takových podobstvích k nim mluvil, tak jak mohli rozumět. Bez podobství k nim nemluvil, ale v soukromí svým učedníkům všechno vykládal.

Kdo neumí být vděčný za své děti, manželku, za své zdraví, za krásu přírody a vůli k životu, tomu chybí něco velmi podstatného. Bez pokory a úžasu se z člověka stává jen bezduchý stroj, kterému dřív nebo později dojde energie.

Řadu věci sice musíme udělat my lidé, ale to nejdůležitější se děje mimo nás. Semínka nikdo z nás nevyrobí. Lidé je zasejí, ale kdyby nepršelo, nesvítilo slunce a kdyby v semínku nebyla ukryta síla růstu, neměli bychom co jíst. Pán Ježíš nám ve svém podobství připomíná tuto, řeklo by se, až banální zkušenost, ale rozšiřuje ji na oblast celého našeho života, očekávání a naděje. Bylo to tehdy odvážené slovo, s kterým mnozí nesouhlasili.

V té době byli totiž lidé nespokojení a zklamaní politikou, náboženstvím i mezilidskými vztahy asi ještě více než dnes. Není divu, že se rozšířilo přesvědčení, že brzy musí přijít konec světa. Mnohým se zdálo být téměř jisté, že Pán Bůh tomu všemu už musí brzy udělat rázný konec. Známe z té doby řadu spisů, které líčí konec světa jako náhlou a obrovskou katastrofu, před níž není vyhnutí. Mnozí proto ztratili víru, že má ještě smysl něco dělat a o něco rozumného se pokoušet. Na světě už jim nezáleželo a pouze pasivně čekali, co přijde.

Takových lidí ani dnes není málo. Třeba nečekají konec světa, ale nečekají už nic od života. Jsou zklamaní z toho, co kolem sebe vidí, a uzavřeli se do sebe. Svět je podle nich stále horší a nic mu už nepomůže. Kdyby se však takové zklamání rozšířilo, bylo by to s naším světem opravdu zlé.

Jiní se tomuto trendu brání přesvědčením, že změny k lepšímu musíme dosáhnout vlastní činností a aktivitou. Mnoho lidí věří, že svět a jejich vlastní život se může změnit jen díky našemu úsilí a pilné práci. Někteří z nich vstoupili do politiky, jiní působí v různých dobročinných organizacích a další se snaží něco změnit alespoň ve svém bezprostředním okolí. Pro většinu těchto lidí je typické, že se ani na chvíli nezastaví. Překypují energií a aktivitou. Často nám radí: Co si sám neuděláš, to nemáš. Na nic a na nikoho se nespolehej. Ale když

budeš něco hodně chtít, když si budeš věřit a pracovat na tom ze všech sil, dokážeš všechno na světě. Mnozí nad tím však zklamaně mávnou rukou. Také se kdysi snažili změnit svět, ale marně. Proto teď na všechno nadávají a ničemu už nevěří.

Ježíš nepatřil ani k jedněm ani k druhým. Neodsuzoval tento svět, že je zlý a zkažený, ale nepřidal se ani k těm, kteří pořád jen něco organizují, plánují a vylepšují.

Podle dnešního podobenství bychom mohli Ježíše přirovnat k člověku, který vzal malá semínka a pečlivě je zasel. Pak si šel odpočinout, aby mohl příští den zasívat znovu. Svým podobenstvím nám chce Ježíš říci: Udělej, tak jako rolník, co je tvým úkolem, a pak se spolehni na to, že sluníčko a voda vykonají své. Jinými slovy: Vykonej, co od tebe Bůh očekává, ale netrap se, zda z toho něco bude. Počítej s tím, že v každém dobrém činu a slovu je podobně jako v semínku nezdolná síla. Není třeba se strachovat o výsledek.

K semínku je přirovnáno Boží království. O Božím království sice dnes běžně nemluvíme, ale není to nic jiného než zástupný výraz pro budoucnost, pro kterou žijeme. Boží království je naděje našeho života, naše očekávání a horizont, ke kterému se upínáme. Každý z nás má nějaký důvod, proč žije a doufá. Kdyby před sebou člověk neměl budoucnost, nemohl by žít.

Boží království je tedy výraz pro budoucnost, kterou nám Bůh připravil, a Ježíš přišel, aby nás naučil z této naděje žít. Nepřišel říci, kdy ta Boží budoucnost nastane. Ale ukázal nám, že k té budoucnosti patří už cesta, která k ní vede. Jinými slovy, součástí Božího království a jeho radosti je již tento náš čas a život. Naše práce i naše vztahy. Již nyní se ty veliké a krásné věci připravují, zasévají a rostou. Proto říkáme, že Boží království přišlo s Ježíšem. Vždyť mnohé z toho, co nám Bůh slíbil, se při setkání s ním stávalo skutečností. Ježíš přinesl lidem odpuštění. Dal naději nemocným a odepsaným. Všude, kam vstoupil, jako by se rozzářilo světlo, a lidé byli tak vděční a šťastní, že přestávali krást, lhát a navzájem se podvádět. Co to však znamená pro nás obyčejné lidi? Můžeme se i my nějak na tomto zázraku podílet? Boží království zahrnuje všechno dobré a nadějně, co Bůh již dnes v tomto světě působí a připravuje. Jinými slovy, všechno, k čemu nám dal Ježíš příklad, má v sobě sílu semínka, která je třeba zasít a dostat do země. A právě to je náš úkol! Zasévat naději, volat k pravdě, dávat příklad odvahy a trpělivosti, modlit se za ty, kterým neumíme pomoci. To všechno jsou semínka, která jednou vydají úrodu.

Je dobré, když víme, že nás Bůh na tomto světě potřebuje. Jsou totiž věci, které můžeme pro Boží království udělat pouze my lidé. Odpustit, podat ruku, zastat se pravdy, přiznat vlastní chybu, postarat se

o potřebné, spravedlivě se rozdělit, dát druhým novou šanci, povzbudit je modlitbou. Nic z toho za nás Bůh neudělá. Stvořil nás právě proto, abychom se o to postarali. To ostatní si však vzal na starost on. Podobně jako v přírodě. Ty zasej a Pán Bůh dá vzrůst. Byl to právě Ježíš, kdo si troufl přirovnat Boží království ke kvasu, tedy k plísni, která se nezadržitelně šíří a prostoupí všechno, na čem se uchytí. Až do té doby byl kvas obrazem toho, jak se šíří zlo. Ale Ježíš věřil, že se stejnou mocí a silou se šíří i to, co dostáváme od Boha v evangeliu – láska, trpělivost, ohleduplnost, odpuštění a radost. Bůh se k svému dílu přiznává. Kdo tomu věří, ať neváhá a jde zasévat. Pěkně v klidu a bez zbytečné nervozity. Nemusíme nic strhnout, zařídít ani dokázat. Neděláme žádný konkurs ani neplníme plán. Možná všechno nevzejde. Ale to, co se ujme, bohatě vynahradí všechny ztráty. Možná se nám leckde vysmějí, ale tam, kde naděje a láska padne do úrodné půdy, budeme hledět a zírat. Bůh působí skrytě, ale mocně. Nejen v přírodě, ale všude kolem nás.

To, co udělá s námi, s naším životem víra velká třeba jen jako zrnko hořčičné – už to je Boží království. Ale zdaleka to není všechno. Je to semínko, které vypadá, že je musíte chránit a piplat, aby se nenaštydlo – ale ono má v sobě potenciál, aby chránilo nás. Jen se toho nesmíme tak bát.

PÍSEŇ   452 Za dar Slova, 684 Učiň mne, Pane, nástrojem